

derimod, at de bestaaende Banker skulde beholde deres Begunstigelser. Mindretallets Forslag gaar ud paa, at Begunstigelsen skal fratages de paagjældende alt bestaaende Banker. Vi gaa ud fra, at det, at en Bank har en Sparekasseseafdeling, egentlig vil sige, at den har en anden Maade end den sædvanlige til at modtage Penge, at den foruden den sædvanlige Maade, at give Bevis paa løst Papir, tillige har den Maade at kunne give en Sparekassesebog og saa sige, at den har en Sparekasseseafdeling. Men det er jo klart nok, at Pengenes Anvendelse er den samme, enten de blive indskudte i en Bank paa den sædvanlige Maade eller ved en Sparekassesebog, og vi have derfor troet, at det var rigtigt, at det strax blev klart for Folk, at det ikke er en Sparekasse, som de indskude Penge i, men at det er en Bank, og vi have troet, at det ikke vilde volde de paagjældende Banker nogen uovervindelig Forstyrrelse; thi hvor der er Lidsid til en Bank, der kunne Folk selvfølgelig fra Sparekasseseafdelingen gaa over til Bankafdelingen og gjøre deres Indskud deri. Derfor tro vi ikke, der er Grund til at træffe nogen midlertidig Bestemmelse. Naar man ser paa Flertallets Forslag, vil det deraf tydelig fremgaa, hvor umuligt det egentlig er for en Bank at kunne underordne sig Lovens Bestemmelser: Naar man vil se paa de Afsnit i Lovens § 2, med Hensyn til hvilke det bliver anset for nødvendigt, at Bankerne faae Deltelser, saa vil man blandt Andet træffe paa de meget væsentlige Bestemmelser om Regnskabsaflæggelse, og der ere Lempelser ganske vist ogsaa nødvendige, da Bankerne ikke ret vel vilde kunne aflægge et særligt Regnskab for Sparekasseseafdelingen. Jeg skal med disse faa Ord anbefale de to Underændringsforslag. Endnu skal jeg kun tillade mig en Bemærkning med Hensyn til Ændringsforslaget Nr. 25 om den halvaarlige Opgjørelse. Da jeg ved 1ste Behandling stærkt har udtalt mig imod, at det var nødvendigt, at der fandt Statusopgjørelse Sted mere end een Gang om Aaret, finder jeg Anledning til at udtale, at paa Grund af, at det ærede Flertal er kommet mig imøde og vil stryge de to aarlige Opgjørelser, har jeg fundet Anledning til at slutte mig til det Forslag, at der aarlig bliver en Opgjørelse foruden den Opgjørelse, som finder Sted ved Regnskabsaflæggelsen.

Indenrigsministeren (Skeel): Det er egentlig kun et enkelt Punkt i det foreliggende Afsnit af Loven, som foranlediger mig til nogle Bemærkninger, nemlig den Forandring, som efter Ændringsforslaget under Nr. 25 vil foregaa i Lovforslagets § 3, derved, at man i Stedet for et hervedaarlige Opgjørelse med den dermed i Forbindelse staaende eventuelle Anmeldelse for Indenrigsministeriet nu har foreslaaet en halvaarlig Opgjørelse. Det forekommer mig, at, naar man tillægger det en sikrende Betydning for

Sparekasserne, at der jevnlig foretages saadanne Opgjørelser, saa maatte deraf følge, at jo hyppigere saadanne Opgjørelser foregaa, desto større bliver Sikkerheden, og hvor der er en regelmæssig og ordnet Bogføring til Stede, en Bogføring, som føres à jour, kan jeg ikke se, at det Arbejde, som kan være forbunden med saadanne Opgjørelser, kan være saa besværligt, at man af Hensyn dertil skulde finde sig foranlediget til at forandre Lovforslagets Bestemmelse om, at de skulle foregaa hervedaarsvis. Jeg tilstaa ogsaa, at jeg ikke kan se den Betyngelse, som tilfugtes ved Ændringsforslaget under Nr. 29, nemlig Bestemmelsen om, at Bestyrelsen kan isalde Straf af Multt eller Fængsel, naar den ikke efterkommer Lovens Paabud, for helt fyldestgjørende. Derimod forekommer det mig, at Lovforslagets Bestemmelser, hvorefter Bestyrelsens Medlemmer hver for sin Andel blive pligtige til at erstatte Interessenterne det Betsb, som maatte mangle til Dækning af deres Tilgodehavende, naar de ikke efterkomme Paabudet i § 3, for langt virksomere, og deri tror jeg, at det ærede Thing vil give mig Medhold. Jeg kan ikke se, at denne Bestemmelse kan have noget Afstrækkende ved sig, da det jo er let for Bestyrelsens Medlemmer at sikke sig imod det Tilfælde at skulle komme til at svare til Tabet, idet det jo er overmaade let for dem at efterkomme Lovens Bud. Der er, saa vidt jeg kan se, ingen overordentlig stor Vanskelighed ved disse Opgjørelser af Kassens Status og naturligvis endnu mindre ved at gjøre Indberetning til Indenrigsministeriet, hvis der ved en saadan Opgjørelse findes at være et saadant Underskud som det i Loven omtalte. Bestemmelsen i Ændringsforslaget om, at ogsaa andre Overtrædelser eller Undlædelser fra Bestyrernes Side kunne lede til Straf af Fængsel og Bøde efter de almindelige Regler for Straffeanstaa, sætter jeg ikke overmaade megen Pris paa. Efter de Erfaringer, som man allerede har haft Leilighed til at gjøre, hører der overmaade meget til, at en saadan Bestyrelse kan paadrage sig Straffeanstaa for mindre god Førelse eller Efterladenhed. For Administrationen har det mindre at betyde, at Bestyrelsen kan drages til Ansvar og Straf. De Evangemidler, som Lovforslagets § 1 maa give, vilde være tilstrækkelig betryggende. Jeg veed ikke, for saa vidt denne Bestemmelse bliver staaende — den kan i alt Fald ikke slaae — hvilken Stilling et saadant straffet Medlem for Fremtiden vilde faae, om han, efter at være straffet med Bøde eller Fængsel, indtræder i Bestyrelsen igjen, eller om det følger af sig selv, at han maa fjernes af Bestyrelsen. Derom venter jeg en Udtalelse af den ærede Ordsfører. Jeg har ikke Noget at erindre imod Forslaget, forsaavidt det gaar ud paa, at der oprettes et særskilt Kontor under Indenrigsministeriet med en Kontorchef til at varetage de i Udvalgets Forslag nærmere